

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2011, č. j. 1 Ad 47/2010 - 115,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 960 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Úřad práce hlavního města Prahy, pracoviště státní sociální podpory v Praze 12, rozhodnutím ze dne 24. 3. 2010, č. j. 3501/9/ALA-1/2, podle § 61 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, zamítl žádost žalobkyně o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 9. 1999. V odůvodnění tohoto rozhodnutí úřad práce uvedl, že žalobkyně ve lhůtě osmi dnů od doručení písemné výzvy ani v prodloužené lhůtě do 4. 11. 2009 nedoložila doklad o výši nákladů na bydlení, neopravila na žádosti datum nároku na dávku (zpětně lze vyplácet pouze tři měsíce), nedodala platnou nájemní smlouvu a nepředložila příslušná potvrzení za

druhé čtvrtletí roku 2009, včetně potvrzení o příjmech. V písemné výzvě i při osobním jednání na pracovišti státní sociální podpory přitom byla upozorněna, že pokud uvedené skutečnosti neosvědčí, nebude jí dávka přiznána. Jelikož tedy žalobkyně výzvu neuposlechla a potřebné podklady pro přiznání dávky nedodala ani v prodlouženém termínu, byla žádost o její poskytnutí zamítnuta.

Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 18. 6. 2010, č. j. MHMP 364583/2010, SSP-128/2010, podle § 90 odst. 4 a § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu uvedené rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zrušil a řízení zastavil. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání Magistrát hlavního města Prahy uvedl, že žalobkyně dne 21. 10. 2009 požádala o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení s datem přiznání od 1. 9. 1999. Stejnou žádost však již podala pod č. j. 3500/9/ALA-1/1 dne 12. 10. 2009. Nyní posuzovaná žádost je tedy podle § 45 odst. 3 správního řádu zjevně právně nepřípustná a tudíž ji správní orgán neprojednává a řízení zastaví.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 23. 8. 2011, č. j. 1 Ad 47/2010 - 115, žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí o odvolání jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku městský soud uvedl, že ze správních spisů připojených k soudním spisům vedeným pod sp. zn. 2 Ad 30/2010 a sp. zn. 2 Ad 31/2010 ověřil tvrzení odvolacího orgánu, že žádosti žalobkyně ze dne 12. 10. 2009 o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení s datem přiznání ode dne 1. 9. 1999 byla přidělena sp. zn. 3500/9/ALA-1/1. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 26. 11. 2009, č. j. 3501/9/AAL-1/1, které bylo zrušeno rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. 2. 2010, č. j. MHMP 1081101/09, a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí o odvolání podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, která je vedena pod sp. zn. 2 Ad 31/2010. Za zjevně právně nepřípustnou žádost ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu, podle něhož odvolací orgán řízení zastavil, je možné považovat jen podání žádající provedení něčeho, co není fakticky či právně možné nebo k čemu není žadatel oprávněn. V daném případě se však žalobkyně nedomáhala ničeho nemožného, ale požádala o přiznání stejné dávky pro shodné období dvakrát s tím, že žádostem byly přiděleny dvě spisové značky a následně správního orgán prvního stupně rozhodl o téže věci dvakrát. V tomto případě mohl odvolací orgán postupovat podle § 90 odst. 4 správního řádu a bez dalšího rozhodování napadené rozhodnutí zrušit s odůvodněním, že o téže věci již probíhá jiné řízení. Jednalo se tedy o překážku v řízení (tzv. litispendenci), pro kterou nebylo možné pokračovat v řízení. I za této situace však byl správní orgán podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu povinen řízení zastavit. Uvedené nesprávné právní posouzení odvolacím orgánem tedy podle městského soudu nemělo žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost.

Stěžovatelka v kasační stížnosti stejně jako v žalobě namítla, že správnímu orgánu doložila veškeré skutečnosti rozhodné pro přiznání příspěvku na bydlení podle příslušných zákonných ustanovení.

Dále stěžovatelka stejně jako v žalobě namítla, že její žádost o uvedenou dávku státní sociální podpory není zjevně právně nepřípustná, a to i s přihlédnutím k datu jejího uplatnění a k datu vydání rozhodnutí o ní správním orgánem prvního stupně. Navíc její první žádost o příspěvek na bydlení ze dne 12. 10. 2009 se týká třetího čtvrtletí roku 2009, zatímco její druhá žádost o stejnou dávku ze dne 21. 10. 2009 se vztahuje k druhému čtvrtletí roku 2009.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2011, č. j. 1 Ad 47/2010 - 115, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Magistrát hlavního města Prahy se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Vzhledem k tomu, že s účinností od 1. 1. 2012 přešla na základě zákona č. 366/2011 Sb. působnost krajských úřadů rozhodovat o odvolání ve věcech dávek státní sociální podpory na Ministerstvo práce a sociálních věcí, stalo se tímto dnem ministerstvo procesním nástupcem žalovaných krajských úřadů v soudních řízeních v těchto věcech, jak vyplývá z § 69 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), podle kterého je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V řízení o kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud jednal jako se žalovaným namísto Magistrátu hlavního města Prahy s Ministerstvem práce a sociálních věcí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Zahájení řízení u některého správního orgánu brání podle § 48 odst. 1 správního řádu tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu. Z tohoto ustanovení jistě nevyplývá, že by bylo možné o téže věci a z téhož důvodu zahájit řízení u toho správního orgánu, u kterého již řízení probíhá. Pokud totiž nelze za těchto podmínek zahájit řízení u jiného správního orgánu, tím spíše jej nelze zahájit ani u správního orgánu, který ho již vede (srov. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 500). Zjistí-li správní orgán překážku řízení podle § 48 odst. 1 správního řádu, řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. e) téhož zákona usnesením zastaví. Znění § 66 tedy překážku řízení založenou na litispendenci považuje za samostatný důvod pro zastavení řízení o žádosti, a proto není třeba posuzovat, zda by totožnou žádost bylo možné považovat za zjevně právně nepřípustnou a řízení o ní zastavit podle písmena b) tohoto ustanovení. Městský soud tedy po zjištění, že žádost žalobkyně ze dne 21. 10. 2009 o příspěvek na bydlení s datem přiznání od 1. 9. 1999 byla obsahově totožná jako její předchozí žádost ze dne 12. 10. 2009, učinil správný závěr, podle něhož měl odvolací orgán zrušit rozhodnutí úřadu práce a řízení o žádosti žalobkyně ze dne 21. 10. 2009 zastavit za použití podle § 90 odst. 4, § 66 odst. 1 písm. e) a § 48 odst. 1 správního řádu, a nikoliv za použití § 90 odst. 4, § 66 odst. 1 písm. b) a § 45 odst. 3 správního řádu. Toto pochybení odvolacího orgánu však nemělo žádný vliv na správnost jeho výroku o zrušení prvoinstančního rozhodnutí a o

zastavení řízení, takže městský soud nepochybil, když dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby.

Z hlediska překážky zahájeného a probíhajícího řízení je toliko rozhodné, že žádost žalobkyně ze dne 21. 10. 2009 o příspěvek na bydlení s datem přiznání od 1. 9. 1999 byla podána až po téže žádosti ze dne 12. 10. 2009 a že o žádné z těchto dvou žádostí nebylo v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí pravomocně rozhodnuto. Proto v tomto směru nezáleží na tom, v jakém z těchto dvou řízení správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí jako první, neboť v obou případech byla prvoinstanční rozhodnutí později zrušena. Obsahovou totožnost obou žádostí pak nemohou zpochybnit listiny připojené ke kasační stížnosti. Z dokladu o výši příjmu za druhé čtvrtletí 2009 doručeného úřadu práce dne 21. 10. 2009 ani z dokladu o výši příjmu za třetí čtvrtletí 2009 doručeného úřadu práce dne 12. 10. 2009 totiž není zřejmé, ve vztahu k jakým sociálním dávkám a ve vztahu k jakému datu jejich přiznání byly předloženy. Uvedené listiny tak nejsou způsobilé zpochybnit správnost zjištění městského soudu učiněného z příslušných správních spisů, podle něhož stěžovatelka ve dnech 12. 10. 2009 a 21. 10. 2009 podala dvě shodné žádosti o přiznání příspěvku na bydlení ode dne 1. 9. 1999.

Kasační námitce o neexistenci překážky řízení o žádosti stěžovatelky ze dne 21. 10. 2009 založené na litispendenci tedy Nejvyšší správní soud nemohl přiznat důvodnost. Vzhledem k nemožnosti vedení takového řízení se pak již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat stížnostní námitkou o doložení všech skutečností rozhodných pro přiznání příspěvku na bydlení. Zastavení řízení o žádosti stěžovatelky ze dne 21. 10. 2009 však nebrání posouzení jejího nároku na tuto dávku státní sociální podpory za dobu od 1. 9. 1999. O něm se totiž bude rozhodovat v řízení o žádosti stěžovatelky ze dne 12. 10. 2009, v němž již byly provedeny úkony zmíněné v rozsudku městského soudu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému ani jeho právnímu předchůdci v něm žádné náklady nad rámec jejich běžné úřední činnosti nevznikly.

Dále Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 960 Kč, která se skládá z částky 500 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti ze dne 22. 9. 2011 podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů), z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a z částky 160 Kč odpovídající 20 % dani z přidané hodnoty, kterou byla advokátka povinna podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovené zástupkyni stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu